

LOVE & OLIVES

SZANTORINI TÖRTÉNET

∞ JENNA EVANS WELCH ∞

Dream
válogatás

Livnek nincsenek szép emlékei az apjáról, ami érthető, hiszen a férfi visszatért Görögországba, amikor ő még csak nyolcéves volt. Amire viszont emlékszik: a mítoszok és Atlantisz elveszett városa iránti szenvedélyük. Ezért amikor váratlanul kap egy képeslapot, amelyben az apja értesíti, hogy a National Geographic számára dokumentumfilmet forgat Atlantiszról, és egyben meghívja magához Görögországba, hogy ebben segédkezzen neki, Liv igent mond a lehetőségre.

Aztán megérkezik a gyönyörű Szantorini szigetére, és azzal szembesül, hogy nem is olyan egyszerű feldolgoznia a helyzetet. Hosszú évek után először találkoznak az apjával, ezért rengeteg kérdés és megannyi érzelem tör a felszínre. Ráadásul Liv azt sem szeretné, hogy Theo, az operatőr, aki apjának lelkes tanítványa, tanúja legyen a küzdelmének.

Mediterrán életszemléletével Theo segít Livnek, hogy elmerüljön mindabban, amit Szantorini kínál: a káprázatos naplementékben, a türkizkék vízben, a barlanglakásokban és a finom ételekben. Ahogy egyre jobban élvezi Theo társaságát, és az apjával is közelebb kerülnek egymáshoz, Liv lassan ráébred, hogy az apja talán nem is Atlantisz miatt hívta meg Görögországba.

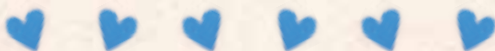

© Samantha Pierson

JENNA EVANS WELCH

az a fajta gyerek volt, aki olyan mohón falta a könyveket, hogy nem volt más választása, mint felnőve íróvá válni. A Love & Gelato-sorozat New York Times bestsellerszerzője, könyvei több mint tizennyolc országban jelentek meg. Utah államban, Salt Lake Cityben él a férjével, két gyermekével és egy jól felszerelt udvari könyvtárral. Követheted őt az Instagramon is: @jennaevanswelch.

Tudj meg többet a könyvről:

www.jennaevanswelch.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Miközben olvastam, szinte éreztem a nap melegét és a hullámok hűvösét. Láttam a gyönyörű épületeket és a lélegzetelállító naplementéket, a bájos könyvesboltot és Theót. Hol sírtam, hol nevettem, végül fülig érő szájjal fejeztem be a könyvet.” **Goodreads**

„Ez a történet olyan, mint egy hullám: egyre csak növekszik, és végül maga alá temet. Csodás utazásra vitt a szerző, felfedezhettem Görögországot, én is kutathattam a legendás Atlantisz után, és még egy románc kialakulásának is a tanúja lehettem.” **Amazon**

„Welch új regénye, a Love & Olives – Szantorini történet szívmengető, összetett alkotás. A könyv egyszerre nevettet és ríkatja meg az olvasókat. A karakterek sokoldalúsága magával ragadó, az Atlantiszról szóló elméletek pedig meglepően részletesen tárulnak fel a történet során.”

The Candid Cover

„A gyönyörű környezetben játszódó történet olyan komoly témákkal is foglalkozik, mint a múlt feldolgozása, a hibákból való tanulás, a gyógyulás lehetősége és a szerelem ereje.”

Affinity Magazine

*Dream
válogatás*

LOVE & OLIVES

SZANTORINI TÖRTÉNET

— részlet —

∞ JENNA EVANS WELCH ∞

Prológus

VAN EGY VISSZATÉRŐ, TITKOS ÁLMOM. EDDIG SENKINEK sem beszéltem róla.

Nem árultam el sem a fiúmnak, sem a nevelőapámnak, vagy bárkinek a barátaim közül, ám a történetem szempontjából igenis fontos, ezért már most az elején felfedem.

Hetente két-három alkalommal éjjel, álmomban fuldoklom.

Még hozzá így: épp a vízben vagyok, a hátamra egy oxigénpalackot szíjaztak, és egyenesen az óceán mélyére merülök. A víz kellemesen meleg, a színe szikrázó kékeszöld, de alig veszem észre, mert kitartóan keresek valamit. *Kutatok* valami után. Nem tudom mi az, amit annyira szeretnék megtalálni – csak azt tudom, hogy nem akartam még soha semmit ilyen nagyon.

Végül megpillantok a mélyben valamit: fény villan. Ragyogó és hívogató, mire pillanatnyi habozás nélkül utánvetem magam. A fényesség középpontjában egy kisebb fémdarab helyezkedik el, és annál jobban ragyog, minél közelebb érek hozzá. Ám ahogy kinyújtom felé a kezem, hogy megérintsem, a fény kialszik, engem pedig áthatolhatatlan sötétség vesz körül. És ekkor jön a legfélelmetesebb rész. Észreveszem, hogy kiürült az oxigénpalackom. Pánikba esem, közben megpróbálok utat törni felfelé, a felszínre, de az annyira távol van, hogy amikor sikolyra nyílik a szám, víz áramlik a torkomba és a fülembe és – a többit sejtethetik.

Álmomban nem tudom pontosan, mit is keresek, de amint felébredek, az arcom sós, a torkom száraz, és minden annyira nyilvánvaló. *Fájdalmasan* nyilvánvaló. Atlantisz elveszett városát keresem. Apám univerzumát. S bár tudom, hogy az ott-honom biztonságában vagyok, az ágyamban fekszem, nem az Égei-tenger fenekén, muszáj felkelnem és megtalálnom apám térképét.

A térkép is a féltve őrzött titkaim közé tartozik. A ruhás-szekrény legfelső polcán tartom egy halom vázlatfüzet alatt, amelyeket általános iskolás korom óta gyűjtök, és már vagy egy tucatszor meg akartam szabadulni tőlük, de nem vitt rá a lélek. A térképet kézzel rajzolták, és beborítják az ide-oda mutató nyilak és a görög, illetve angol nyelven írt feljegyzések. Továbbá látható még rajta néhány, az apámra oly jellemző kacskaringós vonalvezetésű rajz: a fél szemén szemkötőt viselő tengeri kígyó és maga Poszeidón, amint a szigonyával szunyókál egy függőágyban.

Ugyanakkor fura az egész. Mert amikor kinyitom a térképet, igazából nem azt látom. Hanem apát. Ott ülünk az apró konyhaasztalunknál, fekete üstökével a térkép fölé hajol. A szemei ragyognak, mert épp a közös nagy szerelmünkről, Atlantiszról mesél. Gyermekkori önmagam csüng minden egyes szaván, mert akkor még Olive voltam. *Indiana Olive*, a világhírű felfedező.

A tudós-régész-mélytengeri bűvár Indiana Olive kalózzokkal és óriási tintahalakkal harcolt, meg persze kapzsi kereskedőkkel, akik el akarták venni a kincseit. Bátor volt és okos, és bármilyen nehézséget sodort is útjába az óceán, az apja mindig ott állt mellette.

Aztán hirtelen eltűnt mellőle.

Amikor apa elment tőlünk, huszonhat dolgot hagyott maga után. Akár a kukába is hajíthattam volna a legtöbbet, mégsem tettem – a kedvenc fahéj ízű rágógumiját, egy kifakult pólót

és néhány összefirkált papírlapot. Összeszedtem mindet és egy régi cipősdobozba rejtettem az ágyam alá, aztán ha épp egyedül voltam otthon, mert anya dolgozni ment, elővettem és elgondolkodva nézegettem őket. Miért éppen *ezeket* a dolgokat hagyta itt?

Néhányat könnyű volt megfejtetni. A pólónak szűrös volt az anyaga. A rágó túlságosan fahéj ízű volt. De miért maradt itt a kedvenc borotvahabja? És miért a térképünk? Összehajtogatva tette le az éjjeliszekrényemre. Úgy gondolta talán, hogy Szantorinin már nem lesz rá szüksége, hogy megtalálja az elveszett várost?

Pontos listát készítettem a hagyatékaról, aztán két éven keresztül minden egyes napon átnéztem ezt a listát; ennyi ideig tartott ugyanis, míg felfogtam, hogy apám nem fog visszajönni hozzánk. Nem szeretek beszélni erről az időszakról, legyen elég annyi: néha azt gondolom, pontosan tudom, mit érezhettek az atlantisziak, amikor az egész addigi életük összeomlott, szertefoszlott.

Ezek után abbahagytam a lista tanulmányozását. Csakhogy a lista jött velünk mindenhová. Részese volt a költözéseinknek, az iskolaváltásaimnak, egyszóval annak a magányos időszaknak, ami apa távozása után köszöntött ránk. Már Seattle-ben éltünk, és nem sokkal azután, hogy anya összeházasodott Jamesszel, megtalálta a listát: *26 dolog, amit apám rám hagyott; összeállította Indiana Olive. Az utolsó tételről akart beszélni velem. A huszonhatodikról.*

Én persze nem álltam kötélnek. Különben is: többé már nem voltam Indiana Olive. Sőt, az Olive-ot is Livre módosítottam. Liv pedig soha, de soha nem akar beszélni az apjáról. A saját káromon tanultam meg, nem jó ötlet apám távozását azzal indokolni az embereknek, hogy egy olyan mitikus sziget miatt hagyott itt engem, aminek a létezését az emberiség

99,9%-a tagadja. Sőt, magamat sem szeretném becsapni ezzel a magyarázattal.

Úgyhogy nemet mondtam anyának. Nem akartam beszélgetni apáról. Sem pedig a múltamról. Legfőképp a listáról nem akartam többé tudomást venni. Ez jelképezte mindazt, ami megsebzett, és ezen felül az összes üres ígéretet, amiben valaha hittem.

Anya azt válaszolta, hogy ilyen fontos dolgokról beszélni kellene, de aztán, szerencsére, nem erőltette. Amit valóságos győzelemként éltem meg. Továbbléptünk, nem igaz? Ugyan miért foglalkoznék holmi aranyvárosokkal és be nem váltott ígéretekkel? Már nem érdekelték a rejtélyes, nyomravezető jelek. Az életemnek ez a része *végérvényesen* lezárult. Nem több mint egy dögölt akta.

Ám ekkor Atlantisz hívogatóan felém nyújtotta képzeletbeli kezét.

Első fejezet

#1. FÉL CSOMAG NAGY, PIROS RÁGÓGUMI

Apa folyton ezt rágsáлта. Egyik fóliába csomagolt lapocskát bontotta ki a másik után attól kezdve, hogy megitta a reggeli csésze kávéját. Azt mondta, ez volt az első dolog, amit megvásárolt közvetlenül azután, hogy megérkezett a chicagói reptérre Görögországból. Amint bedobta a rágót a szájába, tudta, hogy helyesen döntött: amelyik ország képes ilyen jó minőséget előállítani, az másban is jó. Alig volt valami, amikor bevándorlóként átlépte az országhatárt. Csupán az útlevele, egy elnyűtt hátizsákja és pár száz dollárja. Eleinte olyan erős görög akcentussal beszélt, hogy három hónapba telt, míg végül érthetően tudott kérni magának egy csésze kávé.

És hogyan akart boldogulni az USA-ban ismeretség és pénz nélkül, teljesen egyedül? „Ugorj, és meglátod, háló nő köréd.”

Apám mindig is helytelenül értelmezte az amerikai szólásokat.

LEVEGŐ UTÁN KAPKODOM. A TÜDŐM, MINT KÉT PERZSELŐ lufi. A postaládák és a fák furán kilengenek előttem, homályosan látok. Pedig Jamestől, a nevelőapámtól karácsonyra kapott fitnesszórám tanúsága szerint alig több mint két kilométert tettünk meg.

Yodához, a nagymesterhez hasonlóan én sem vagyok egy futóbajnok. Ma aztán végképp nem.

– Pihennem kell! – ziháltam kétrét görnyedve, és a tenyere-
met a csupasz térdemnek támasztottam.

Dax, a pasim nagyot sóhajtva lassított könnyed tempóján;
nem mintha szüksége lett volna több oxigénre, csak épp rövid
negyedóra alatt ez volt a harmadik leállásunk. Nem kellett rá-
néznem, hogy tudjam, miről árulkodik az arca. Csalódott volt.
Csalódott, de még így is szédítően nézett ki a napcsókolta bő-
rével, a menő, felnyírt hajával és a kékeszöld szemével. Igen, ez
mind ő, *Dax*.

A kezét a hátamon nyugtatta, ám én inkább megterhelőnek
éreztem ezt a gesztust, mintsem támogatónak. – Liv, már ele-
get pihentünk. Tudod jól, hogy nekem még öt kilométert kell
futnom, hogy teljesítsem az edzésadagomat!

Ó, hát persze, hogy tudtam. És én igazán le akartam futni
vele azt az öt kilométert. Nemcsak azért, mert Dax utál egye-
dül futni, hanem a tegnap este miatt is tartozom neki ennyi-
vel. Elkísért ugyanis Seattle belvárosában egy kiállításra, ami
a polaroid fotózás történetét mutatta be. Még a telefonját is
hajlandó volt kikapcsolni, hogy ne pittyegjen a barátai folyto-
nos hívásaitól és üzeneteitől. Hálából szerettem volna zokszó
nélkül lefutni vele a ma reggeli távját, legalább úgy, ahogyan
eddig is tettem.

Viszont Dax családi, illetve baráti körének tagjaitól eltérően
én nem vagyok futó. Sem kerékpáros. Vagy sífutó. Valamint
alig tudok kikászálódni az ágyból kora reggel. Ami engem illet,
időnként a Star Wars-filmekből idézek, kollázsokat alkotok, és
lelkiismeretesen gondozom a szobanövényeket. Ám amikor
Daxszal randizni kezdtünk, és párszor megemlítette, mennyire
szeret reggelenként futni, szórakozottan rábólintottam, és tes-
sék, most itt tartunk. Az azóta eltelt két év alatt persze kiderült
a turpisság, ennek ellenére Dax magával cipel. Ha ez nem áll-
hatatosság, akkor semmi sem az.

Ma különösen nehéznek bizonyult számomra a futás. Retentő *álmos* voltam.

És beugrott, hogy éjjel álmodtam. Azt a bizonyos visszatérő álmot. Nem csoda, hogy annyi energiám maradt ma reggelre, mint egy élemedett korú lajhárnak.

Kifűjtam a szememből a csatakos frufrumat, és megpróbáltam összefogni félhosszú hajamat a fejem búbján, de az állig érő tincsek kiszabadultak. Tessék, még a hajam is tiltakozik a futás ellen. Dax most csalódott, megbántott... talán még bosszankodik is. Igyekeztem az elmém hátsó traktusába szorítani a rémálmot. Ideje végre előrángatnom a kelléktáramból a SZUPERBARÁTNŐT, aki *hízelegve és kedveskedve* képes elhárítani a kibontakozóban lévő vihart.

Nem is kísérleteztem tovább, hogy összefogjam a hajamat, inkább még jobban összekuszáltam a művészi hatáskeltés érdekében. – Hé, Dax, tudod, mi javítana igazán a kondíciódon? Ha némi extra súllyal futnál. Például... – Elgondolkodva néztem fel az égre, majd mosolyogva újból rá. – Például az én súlyommal!

Megint felsóhajtott, de már ő is mosolyogva, aztán lehajolt, hogy fel tudjak kapaszkodni a hátára. Biztonságos rajttal indultunk, én boldogan csimpaszkodtam a vállán. A vállá volt az első, amit észrevettem rajta, mivel közvetlenül mögöttem ültem osztályfőnökin, és azon az első tanítási napon annyira igyekeztem a társaimhoz hasonló, tettetett unott képet vágni, hogy nem is tudtam másra koncentrálni.

Daxnek a megjelenésem, a stílusom tűnt fel azonnal, ami egyáltalán nem meglepő, mert mások is ezt veszik észre először. A kinézetemet ugyanis tudatosan megkomponáltam. Egyedi dizájn! Amikor Olive-ból Livvé alakultam, átböngésztem több száz stílustanácsadással foglalkozó videót, míg végül megállapodtam a számomra leginkább kivitelezhető francia diáklány stílusnál. Levágattam harminc centimétert a hajamból, végig-

néztem egy rakás sminkvideót, majd egy teljes hónapot azzal töltöttem, hogy összeállítottam magamnak egy nem hivalkodó, könnyed stílusú ruhatárat. A Patagonia áruházlánc kínálatából válogattam a Parisian Chick influenszereinek tanácsait követve.

És igen, görög-amerikai vagyok, nem pedig francia-amerikai. Ám ettől még öltözködhettek sikkesen, nem igaz?

Dax kocogásra váltott, mire a vállgödrébe fúrtam az arcomat. A nyár folyamán hetente húsz-harminc órát tölt a medencében, és úgy árad belőle a klór szaga, ahogyan a többi srácból a férfiparfüm illata. Dax gyakorlatilag egy magániskolába jár, de ahhoz, hogy a vízilabdacsapatunk tagja legyen, a mi sulinkba is be kellett iratkoznia, így aztán a tanítási nap egy részét nálunk tölti. Legalábbis eddig így volt. Két héttel ezelőtt ugyanis leérettségizett, ami kissé megbolygatta a lelkem nyugalma, bár minden igyekezetemmel azon vagyok, hogy ezt palástoljam.

– Mondtam már neked, hogy imádom a hipoklórossav illatát kora reggel? – duruzsoltam a fülébe.

– Neked meg izzadságszagod van – felelte, és megszorította a térdemet. – Képtelen vagyok öt kilométert lefutni veled a hátamon. Menjünk vissza hozzátok!

– Ahogy akarod. – Arcomat az övéhez szorítottam. – Ott-hon aztán készíthetünk magunknak csokidarabos palacsintát. A bajnokok reggelije. Még az új, egyetemi edzőidnek sem lehet kifogása ellene.

Egyetem. Dax állkapcsában megfeszültek az izmok, én pedig lélegzet-visszafojtva vártam a következményeket. Bárcsak ne hoztam volna szóba a témát! Vajon le fog csapni rá?

A házak előkertjei mellett elhaladva megállapodott a tekintetem az egyik virágágyásba állított pirosposzsgás képű kerti törpén, és végső menedékként elkezdtem imádkozni hozzá: *Kérlek szépen, kicsi kerti törpe, intézd el nekem, hogy ne kelljen hazudnom ma a barátomnak...*

– Felvetted már a kapcsolatot a Stanford Egyetemmel a középiskolai nyílt napjuk miatt? – szakította félbe ekkor a gondolatmenetemet Dax. – Amelia szerint ez nagyon fontos része a felvételi eljárásnak. Látni akarják, hogy erőfeszítéseket teszel, mielőtt egyáltalán megnézik a jelentkezési lapodat.

Kösz a semmit, kerti törpe.

– Persze – vágtam rá. – Remélhetőleg hamarosan hallani fogok felőlük.

A hangom olyan vékonyan szólt, mint egy kismadáré. Cincoctam, mint egy kisegér. Nem csupán arról volt szó, hogy Dax a Stanfordra fog járni, hanem a fél családja ott végzett, és Amelia, az unokanővére az egyetem felvételi irodáján dolgozik. És ez még hagyján. Ugyanis valahányszor rákattintok a linkre, amit Amelia küldött nekem, legalább olyan fojtogató pánikot érzek, mint azokban a bizonyos rémálmaimban. Tehát szó sem lehet róla. Nem regisztráltam a Stanford középiskolai nyílt napjára. Ám ezt most nem akarom elárulni Daxnak. Nem egy ilyen káprázatos nyári napon. Nem egy olyan jól sikerült randi után ott a képzőművészeti galériában. Nem akkor, amikor épp a környékünkön vágatunk, és én magamhoz szorítom őt.

Pedig Dax mondani akart valamit, de szerencsére mellettünk a felhajtón hirtelen feltűnt valaki sportöltözékben, és az utolsó pillanatban megakadályozta a rám zúdulni készülő kérdések áradatát.

– Dax? – Maya Nakamura volt az, egy lány Dax végzős osztályából. Irtó sportosan festett a rózsaszínű, keresztpántos melltartójában és leggingsében. Hosszú, fekete egyenes szálú haját magas lófarokba fogta össze, a kezében tartott póráz végén pedig egy labrador ficánkolt. Láthatóan frissítő, kellemes reggeli kocogásra indult. Kockás hasa rögtön magához vonzotta a tekintetet.

– Szia, Maya! – köszöntöttem, miközben leugrottam Dax hátáról, hogy megpaskoljam a barátságos, nyáladzó kutyát.

Mayát a bulikból és az egyetemi előkészítő foglalkozásokról ismertem. Daxszel viszont már óvodáskoruk óta ismerik egymást – így működik ez a magánoktatásban. Hamar megtanultam, hogy Seattle gazdag gyerekei szinte mind egymás közeli ismerősei. És úgy összekapaszkodnak, mint az óceánban a kagylótelepek. Ma viszont annyira örültem a felbukkanásának, hogy szemet hunytam a tény felett: Maya már vagy egy évtizede bele van zúgva a barátomba. Valójában nincs mit csodálkozni ezen. Dax őrjítő pasi.

– Dax, tegnap este többször is próbáltalak hívni – csacsogta Maya, és szokás szerint tudomást sem vett rólam. Ahogyan a többi lány sem az osztályukból. Egyáltalán nem tetszett nekik, hogy Dax egy állami iskolába járó lánnyal randizik. Emiatt elérhetetlen lett számukra, ráadásul megbontotta az előkelő köreiket.

Maya papája a Fortune 500 vállalat tulajdonosa, ő pedig az a fajta lány, aki alvás közben is simán lefut nyolc kilométert, elkészíti a szurkolók posztereit, és közben megcsinálja a haját az őszi iskolabálra. Nem mintha bárki képes lenne alvás közben minderre, de a felhozott példa a csaj elszántságát jól érzékelteti.

– Hallottad már a nagy hírt?

– Miféle hírt? – Dax felrántotta a pólója szegélyét, hogy letörölje vele az izzadságot a csillogó szemöldökéről, miközben felfedte bámulatos hasizmait. Huhh! Most *kínozza* a csajt, vagy mi van?

– Felvettek a Berkeley-re! Alig ötven kilométerre leszünk majd egymástól!

– Igazán? – ugrottam talpra, miközben letöröltem némi kutyanyálat a sortomról. Annak ellenére, hogy Mayával egy kicsit sem vagyunk jóban, örültem a hírnek. Már majdnem fél éve dekkolt a Berkeley Egyetem várólistáján, és tanúja voltam, milyen keményen készült az előkészítőn a vizsgáira. Ezt meg kell ünnepelni!

– Maya, hiszen ez fantasztikus! Megérdemled. – A könyökömet Dax bordái közé böktem. – Nem igaz, Dax?

Engedelmesen lelkendezett velünk együtt. – Dehogynem! Igazán nagyszerű hír, Maya. Keményen megdolgoztál érte. – Azzal körém fonta a karját. – Liv már most próbálkozik a Stanfordnál; remélhetőleg jövőre ő is ott lesz.

Brr, brr, brr!

– Ó! Valóban? Tehát a Stanfordon gondolkodsz? – Maya arca egészen megnyúlt, ám a lófarka továbbra is vidáman himbálózott a feje búbján.

– Hát, akkor minden rendben. Így majd együtt lehettek!

Dax várakozón nézett rám. – Talán – feleltem. – Még gondolkodom néhány sulin, nem mintha a Stanfordra könnyű lenne bejutni. Szerencsére fél évem van rá, hogy eldöntsem, hová akarok jelentkezni. Tudod, nem muszáj elsietni az ilyen fontos döntéseket.

Dax ledermedt. Ha Maya észre is vette a kettőnk közötti feszültséget, nem tette szóvá. – Ó, Liv, biztos vagyok benne, hogy téged felvesznek bárhová; mindenki tudja, hogy a SAT-pontszámaid milyen magasak voltak. Ráadásul megnyerted azt az országos képzőművészeti versenyt. Mi is az... valami kollázs, ugye?

Valami kollázs, igen. Pontosan ezért nem beszélek az embereknek a művészetemről. Nem is én jelentkeztem a versenyre, hanem a tanárom nevezett be. – Nem nagy ügy – legyintettem, mintegy *elhessegetve magamtól a témát*.

– Pedig mások szerint igenis az – folytatta, és közben Daxre pillantott.

Ekkor jelzett a telefonom. SMS érkezett anyától. Olive, mikor érsz haza? Beszélünk kell.

A szívem a torkomban dobogott, és kellett némi idő, amíg rájöttem, miért. *Olive*. Olive-nak nevezett. Amúgy tiszteletben tartotta a döntésemet, és ő is következetesen Livnek szólított.

És 9:37 volt. Nem kellene anyának már dolgoznia ilyenkor? Miért nincs a munkahelyén?

Szorítást éreztem a mellkasomban, szédülni kezdtem, közben vadul száguldoztak a gondolatok a fejemben. *Valami baj van? Nem, nincs semmi baj. Nyugodj meg, Liv! Már megint túlreagálsz a dolgot. Nincs abban semmi különös, ha véletlenül a régi neveden hív. Biztosan jól van...*

– Liv, minden rendben? – suttogta Dax. Apró ránc jelent meg a homlokán.

Bólintottam, és még egy erőltetett mosolyra is futotta. Rendben. *Jól vagyok.*

Maya közben mondta tovább a magáét, én pedig igyekeztem felvenni a társalgás fonalát. – Nem bírom a várakozást. Bárcsak vége lenne már a nyárnak! Annyira mennék már az egyetemre! – Daxre mosolygott. – Szóval, Balboa szigete. Ugye eljössz te is a végzősök kirándulására?

– Naná, hogy megyünk! – felelte Dax, és újból magához vont. Maya szeme enyhén elkerekedett. – Liv, te is velünk jössz? Ez nagyszerű!

– Anyukám még nem egyezett bele – jegyeztem meg sietve. Dax osztályából körülbelül harmincan egyikük tengerparti házában fognak tölteni néhány napot, ami kaotikusnak és jó bulinak ígérkezik, ugyanakkor...

Nem is tudom. A helyzet az, hogy nem vagyok jóban az ócéánnal. Javarészt tisztes távolból csodálom. Viszont Dax egy ideje valami sziklaképződményről beszél, amihez ki akar úszni, én pedig egymás után rukklok elő a különféle kifogásokkal, amiért nem akarok kiúszni a nevezett sziklaképződményhez. Szögezzük le: *tudok* úszni. Még könnyűbúvár képzésen is részt vettem. Csak épp *semmi* kedvem beleveszni a sötét hullámokba. Ennek ellenére menni akartam. De nem úgy, ahogyan Dax elképzelte. Mostanában folyton erről beszélgettünk.

– El fogom intézni – jelentettem ki magabiztosan, mire Dax megajándékozott egy káprázatos mosollyal. Egy olyanal, amire csak ő képes. Éreztem, ahogy elgyengülök.

Maya habozott, majd kajánul elvigyorodott. – Csúcs! Nos, akkor majd találkozunk Balboán, ti „a legnagyobb eséllyel a középsuli után is együtt maradó párocska”!

Huhh! A hírhedt titulusunk az évkönyvből.

– Viszlát, Maya! – mondta erre Dax, és a másik karját is körém fonta.

Maya sarkon fordult, mi pedig néztük, ahogy elüget a kutyájával. Közben vártam Dax szokásos mentegetőzését. Nem hiába.

– Nincs ám köztünk semmi – jegyezte meg sietve.

– Miért, talán az ellenkezőjét állítottam? – Nekidőltem, így el kellett kapnia. – Egyébként miért mondod mindenkinek, hogy a Stanfordra jelentkezem? Még csak harmadéves vagyok.

– Végzős – javított ki, majd talpra állított. – Három hónap múlva már végzős leszel. És azt mondtam, hogy megpróbáld, de még nem biztos. Amúgy mi kifogásod van ellene, hogy ugyanabba a suliba járjunk?

– Nekem? Semmi. – Fél másodpercre behunytam a szemem. Mert igen, még belegondolni is szédítő, milyen jó lenne Daxszal együtt – távol a szülőktől – a campuson és a kollégiumban élni az egyetemisták mozgalmas életét, meg persze bulizni ezerrel. Ugyanakkor félelemmel töltött el a gondolat. Dax párhuzamos iskolalátogatása ugyanis azzal járt, hogy csak rövid ideig voltunk együtt a sulimban – mégis ő szabta meg, kivel barátkozzunk. Ez kezdetben működött is, hiszen akkor még nem ismertem senkit. De amint elkezdtem barátokat szerezni magamnak, fura, sokszor kínos helyzet állt elő. Nem tetszett neki, ha más srácokkal lógtam (jó, ez talán érthető), én pedig egyre nehezebben tudtam összeegyeztetni a saját elfoglaltságaimat és iskolai kötelezettségeimet Dax meccseivel és

társadalmi életével. Annyi dolgom lett hirtelen ebben az iskolában, hogy kénytelen voltam abbahagyni a focit (természetesen a kapuban álltam, mert úgy nem kellett sokat futkosnom, mégis a csapat teljes jogú tagja voltam), hogy maradjon időm másra is.

Nem mintha panaszra lenne okom. Megőrülök Daxért. Megvadulok Daxért. Az igazi problémát az jelenti, hogy a Stanford nem a *Rhode Island-i Képzőművészeti Egyetem*.

RIKE. Elég, ha csak rá gondolok, és a gyönyörűségtől egyből be akarok ájulni az orgonabokrok közé, spontán dalra fakadok, vagy megteszek bármit, amit az ember olyankor tesz, amikor valóra válik az álma. De ki kell várnom a megfelelő pillanatot, hogy elmondjam Daxnek, és úgy tűnik, az nem ma lesz. Ahhoz képest, hogy a gimi legirigyletebb szerelmespárja vagyunk, sokat civakodunk.

Vettem egy nagy levegőt, és már készültem az újabb vitára, amikor újból jelzett a telefonom. Még egy SMS érkezett anyától. Ez valamivel agresszívabb volt. Olive, kérlek, gyere haza MOST. Sürgősen beszélnünk kell.

Miért hív megint Olive-nak?

– Ki az? – kérdezte Dax a kijelzőre pillantva. – Gyorsan elhúztam előle a telefonomat. – Az anyukám.

Dax újból megtörölte az arcát az ingében. – Ilyenkor már dolgozni szokott, nem?

A gyomrom azonnal liftezni kezdett, de kényszerítettem magamat, hogy ne pánikoljak. Általában ösztönösen tör rám az édesanyám miatti aggodalom. Ha valaki elveszíti az egyik szülőjét, önkéntelenül is többet nyugtalankodik a másik miatt. Nem mintha anya valaha is okot adott volna az aggodalomra. Valószínűleg az öcsémre kell majd vigyáznom, ez minden.

– Gyerünk! Dobjuk össze a palacsintát! – feleltem.

Megint csak felkapaszkodtam a hátára, és a következő néhány percben áldott csendben haladtunk tovább. Már a felhaj-

tónkon jártunk, amikor Dax rábökött a postaládára. – Belekukkanthatnál. Amelia szerint postán küldik ki a meghívókat.

– Dax – sóhajtottam fel, miközben lecsusszantam a hátáról. Csak azért sem hallgatok rá. Ezt az ötéves öcsémtől, Juliustól lestem el. Ő aztán mestere a dacoskodásnak. – Kihozzák egyáltalán a postát szombaton?

– Persze, hogy kihozzák – vágta rá ellentmondást nem tűrő hangon, amit máskor is elő szokott venni. – Majd én megnézem. – Azzal a postaláda felé nyúlt, ám ekkor – szerencsére – egy apró, Julius méretű nindzsa a közeli juharfáról egyenesen Dax fejére pottyant.

– Csakis egy nindzsa képes legyőzni egy másik nindzsát! – ordította Julius, és jól megszorongatta Daxet.

– Mi a... – üvöltött fel erre Dax, és széttárt karral forogni kezdett. – Julius, azt hittem, megbeszéltük, hogy ilyenkor előre figyelmeztetsz!

– Egy nindzsánál az áll az első helyen, hogy harc nélkül győzzön!

Gyorsan lefejtettem Juliust Daxról. A kisöcsém ma tetőtől talpig jelmezbe öltözött: egy álarc volt rajta, és anya fekete fürdőköpenye. A kezében két műanyag szamurájkardot tartott.

– Anya jól van?

– Persze – nézett rám csodálkozva. – Miért?

Némi könnyebbséggel tettem a kezem a vállára. – Ugye emlékszel, mit mondott neked anya és James? Többé nem mászhatsz fel a fára, hogy aztán lesből letámadd az embereket.

– Egyáltalán nem kellene lesből támadnod. Sem a fákról, sem máshonnan – tette hozzá Dax, mire Julius engedékenyen rámosolygott. Dax mindig is Julius egyik fő célpontja volt, és a tűzszünet megkötésére irányuló kísérletek eddig sorra meghiúsultak.

– Jaj, ne! – nyögtem fel, ahogy levettem Julius álarcát. – Csak nem az új szemceruzámat használtad? – A szeme köré

kent arancysillámot bárhol felismertem volna. Az Urban Decay sminkpaletta Aranybánya fantázianeveű árnyalata. Dax bankettjére vettem. – Julius! Harminc dollárt fizettem érte a Sephorában!

– Egy nindzsának muszáj álcáznia magát! – magyarázta tettét Julius, majd rám szegezte a szamurájkardját. – Liv, azért másztam fel a fára, mert anya mondta, hogy figyeljem, mikor érsz haza. Hozott neked a postás egy képeslapot. Elég piszkos, és fura betűkkel írták. Anya egészen elsápadt, amikor meglátta.

Ne.

– Egy képeslap? – kapta fel a fejét Dax. – Biztosan az egyetemi meghívó.

Mozdulatlanná dermedtem. *Látod?* sikoltotta egy hang az elmémben diadalmasan. *Valami nem stimmel!*

– Gyerünk már, nézzük meg! – mondta Dax, azután megragadta a kezemet, és az ujjait az enyémbe fűzte. – Menjünk!

Anya üzenete futott át a fejemben. *Beszélnünk kell.*

– Hadd menjek be csak én... ti addig itt várjatok, rendben? Vigyáznál Juliusra? – Azzal kihúztam a kezem Dax szorításából, és elindultam a bejárat ajtó felé. *Lazán, sétálva* akartam megtenni a távot, de hat gyors lépéssel már bent is voltam a házban. Hiába, hajtott az adrenalin.

– Na, látod, tudsz te futni, ha akarsz! – kiáltott fel mögöttem Dax. Nem bajlódtam a válasszal. Csupán egyetlen helyről, egyvalakitől jöhetett nekem régi, fura írással megírt képeslap. És az határozottan nem a Stanford Egyetem Felvételi Irodája volt.

Meg kell szereznem azt a lapot és elrejtennem, mielőtt Dax, vagy bárki más meglátja.

Második fejezet

#2. KIFAKULT PÓLÓ, RAJTA FELIRAT: HERMES GÖRÖG KÉZBESÍTÉS, TE MEGRENDELED, MI MÁR REPÜLÜNK IS VELE

Miután megérkezett az Államokba, édesapám néhány hónapig futárként dolgozott. Még hozzá szándékosan. Azt mondta, hogy New York egy vadállat, és mint minden vadállatot, egyetlen módon lehet csak megszelídíteni: egyenesen a szemébe kell nézned, azután áthajtani rajta a kerékpároddal. (Jó, tudom, ennek így nem sok értelme van.) Még aznap, amikor New Yorkba érkezett, végigjárta az összes fellelhető görög éttermet, és mindössze három órán belül sikerült futárként munkát vállalnia egy csemegeboltban az 56. utcában, plusz talált magának egy kiadó szobát a csemegeüzlet tulajdonosa nagynénje unokatestvérének házában. Apa a körülményektől függetlenül valahogy mindig feltalálta magát.

ANYA BIZTOSAN HALLOTTA, HOGY MEGJÖTTEM, MERT majdnem feldöntöttük egymást a bejáratnál. Szerencsére egy bravúros tripla axellel ki tudtam térni a pocakja útjából.

Egy ideje már a terhessége azon szakaszát élte, amikor a pocakja előbb ért a szobába, mint ő maga, mi pedig mindig az utolsó pillanatban ugrottunk el előle.

– Liv! – kapott a karom után, és ezzel mindkettőnket egyensúlyba hozott. – Nem kell rohanni.

Bár mezítláb volt, már az irodai szettjét viselte: egy elegáns kosztüm kismamákra szabott változatát. A mamám vállalati jogtanácsos, ami a tévésorozatokhoz képest sokkal kevesebb csillogással és izgalommal jár, ellenben rengeteg késői munkaórát jelent, szoros határidőket és túlzott kávéfogyasztást. De még így is lenyűgöző teljesítmény. Különösen akkor, ha figyelembe vesszük, hogy anya egyedülálló szülőként végezte el a jogi egyetemet és tette le a praktizáláshoz szükséges szakvizsgáját.

Még levegőt venni sem maradt időm, rögtön belevágtam. – Julius azt mondta, hogy kaptam egy képeslapot. Gyorsan el kell tüntetnem...

– Üdv, Mrs. Williams! – csendült fel ekkor Dax hangja az előszobában. A hátán cipelte a szamurájkarddal hadonászó kisöcsémet, az arcán pedig megnyerő mosoly ült. Milyen kár, hogy pont anyát nem sikerült vele lehengetnie.

– Az ellenségem ellensége... – nézett ránk tágra nyílt szemmel Julius.

– A barátom – fejezte be a mondatot engedelmesen anya. – Szia, Dax.

Dax láthatóan nem akart tudomást venni a hűvös fogadtatásról. – Hogy érzi magát?

– Ó, hát... – felelte anya, és a pocakja felé intett. – Nagyon babásan.

Julius leugrott Dax hátáról, majd a szamurájkardját egyenesen a bal oldali bordáim közé bökte. – Megmutatta már neked anya azt a lapot? Az elejére nem is az ábécé betűi vannak írva. Ezek csak tekeregnek.

– Tekeregnek? – Dax kérdő pillantást vetett rám. Megvontam a vállam. Én sem értem.

– Liv, ez valami ismeretlen írás. Lehet, hogy *titkosírás*... – folytatta az okoskodást Julius.

– Ki kér fahéjas csigát? – szólt közbe anya, ügyesen elterelve a témát. Profi volt ebben. – Dax, megkínálhatlak?

Valahányszor kiejti a nevét, édesanyám arcán árnyék suhan át. A világért sem vallaná be, ám én tudom, hogy nem kedveli Daxet. Néhányszor már megpróbáltam szóra bírni, de a legtöbb, amit ilyenkor mondani szokott, hogy az élet hosszú, az első szerelem pedig hamar véget ér, meg hogy könnyű beleveszni az első kapcsolat mámorába. Ami nevetséges állítás olyasvalakitől, aki bizony férjhez ment az első szerelméhez, és huszonnégy évesen már babát várt. Jamesszel sem történt másként a dolog. Találkoztak, aztán anya fél éven belül terhes lett, mire az eljegyzést is megtartották. Anyám hamar szerelmes lesz, gyorsan követik egymást nála az események, ennek ellenére nem támogatja a kapcsolatunkat. Pedig nekem jólesne, még úgy is, hogy Daxszal megvannak a magunk problémái.

– Köszönöm, asszonyom, kérek egyet – mondta Dax.

Anya rámosolygott, de egy apró ránc is megjelent a homlokán. A Dax-féle ránc – ahogyan én neveztem.

– Dax!

Mindhárman összerezteztünk. A nevelőapám masszív pasas: olyan magas, hogy édesanyám alacsonynak tűnik mellette, lapátkezei vannak, barátságos arca és nagy hangja, ami még hangosabbá válik, amikor számára kedves emberek veszik körül. Márpedig Daxet vitathatatlanul kedveli.

Anyához hasonlóan ő is az ügyvédi pályát választotta, és csupán egyetlen alkalommal láttam levertnek, amikor elvesztett egy ügyet, amin több mint egy éven át dolgozott. Ám ahelyett, hogy ordított és toporzékolt volna, mint ahogyan anya és én tettük volna ilyen helyzetben, ő a magazinok által javasolt technikákat alkalmazta; először is kicserélte az összes égőt az ebédlőben, azután letekert ötven kilométert a bicaján. Néha ijesztően egészséges az életszemlélete.

James megveregette Dax vállát, amitől ő kibillent az egyensúlyából.

– Üdv, Mr. Harrison! – köszönt vissza engedelmesen Dax, és egyenesbe tornázta magát. Közben *segélykérő* pillantást küldött felém, de nem reagáltam rá. Daxnek fogalma sincs róla, mekkora szüksége van nálunk James támogatására.

– Mi a helyzet a vízilabdaszezonnal? És édesapáddal? – bömbölte James. – Hallottam ám a Stanfordról is. Édesapádat majd’ szétveti a büszkeség!

– Fel van dobva – felelte Dax, és jelentőségteljes pillantást vetett rám.

James nekidőlt a falnak, hatalmas karjait keresztbe fonta a mellkasán. Ma fehér golfinget vett fel tréningnadrággal. – Szerinted a Stanfordban kapus leszel? Az nagyon nehéz poszt ám.

– Valóban kihívást jelent, uram. – Dax láthatóan fellélegzett, már nem húzta be a nyakát a vállá közé. A sport az ő igazi közege, hozzászokott az elismeréshez, a gratulációkhoz. A házukban kiállított fotók és trófeák tanúsítják, hogy már az általános óta jeleskedik a sportokban.

Megragadtam az alkalmat és anya felé araszoltam. – Hol van? – suttogtam sűrűtőn.

Kinyújtottam a kezemet, hogy észrevétlenül belecsúsztathassa a lapot, ám ő ehelyett megragadta a kezemet. – Beszélgetsek csak! – mondta a férfiaknak, aztán a folyosón és az előszobán át a gyerekszobába vonszolt.

Az előszoba hűvös és csendes volt, a gyerekszobába pedig alig hallatszott be a szomszéd fűnyírójának berregése, amint a pázsitjukat nyírta.

– Mit... mit keresünk itt? – kérdeztem, és végignéztem a félig kész berendezésen. A fal mentén rengeteg doboz volt felhalmozva egy szintén félig összeszerelt komód és számtalan kupac babaruha mellett. *Fiúruhák* voltak. A 2-es számú Julius

ugyanis még a nyáron megérkezik hozzánk, és én ettől egyből lefáradtam, valahányszor eszembe jutott.

Anya megpördült, mire hátra kellett ugranom, nehogy összeütköznek ketteske Julius babával. – Eldugtad a képeslapot?

Bólintott, majd leereszkedett a hintaszékbe, amit múlt héten szállítottak ki.

– Ülj le te is! – felelte és a babakocsit tartalmazó doboz felé intett. Inkább állva maradtam. Úgy tűnt, keresgéli a szavakat, és valahogy vihar előtti csend telepedett ránk. Mi tart ennyi ideig? Egyetlen képeslap okozna ekkora felfordulást? Vagy másról van itt szó?

Várjunk csak.

– A nagyival történt valami? – törtek fel belőlem a szavak.

A nagyai csak nemrég lépett be az életünkbe, pontosabban az enyémbe. A nagyszüleim egyáltalán nem voltak oda az apámért, vagy éppenséggel a tényért, hogy az elsőbálozó lányuk egy görög bevándorlóba szeretett bele. Az esküvőjük, majd a születésem végképp megpecsételte a kapcsolatuk alakulását. Anya éveken át hol beszélt a szüleivel, hol nem, de a nagyapám halála óta a nagyim néhány havonta meglátogat minket. Gondolom, magányosnak érzi magát. Pár héttel ezelőtt elesett. Talán ez járt valamilyen nem várt, súlyosabb következménnyel?

– Nem, nem a nagyiról van szó. – Anya újból a dobozra mutatott. – Ülj már le!

Engedelmeskedtem és figyeltem, ahogyan elsimítja a térdén az amúgy tökéletesen rántalan szoknyáját. Idegesnek látszott: arca kipirult, a tekintete nyugtalan volt. Ettől aztán összeugrott a gyomrom. – Olive, a mai postával egy meghívás érkezett. Eredetileg ki akartam várni a megfelelő alkalmat, hogy ezt közöljem veled, de ne húzzuk tovább az időt, beszéljük meg most azonnal.

Ne húzzuk az időt? Nem értettem. Mi folyik itt? – Anyu, azt hiszem, nem ugyanarról a képeslapról beszélünk – mondtam a várakozástól feszülten.

– De igen. – Azzal előhúzta blézere zsebéből... a lapot.

Egy megviselt, összegyűrt papírdarabot, ami láthatóan rengeteg viszontagságon keresztül jutott a címzettjéhez.

Vagyis hozzám.

Anya feltartotta, így láttam az elejét. Julius egészen jó leírást adott róla. A túlexponált fotó egy görög templom romjait ábrázolta, a hatalmas görög betűkkel írt felirat mellett pedig eltörpült az angol nyelvű megfelelője. ISTEN HOZOTT A GYÖNYÖRŰ GÖRÖGORSZÁGBAN!

Olyan giccses, egyben őszinte volt a látvány, hogy szinte cukinak találtam. És még ha nem lett volna ráírva, GÖRÖGORSZÁG!, akkor is tudtam volna, kitől érkezett. Csakis ő képes arra, hogy egy ilyen cicomás képeslapot küldjön nekem jókora postaköltséggel a világ túlsó végéből.

Niko Varanakisz. A híres Atlantisz-kutató, hiányzó apa és az én új, nemkívánatos levelezőtársam.

Lerogytam a dobozra, az aggodalmam elpárolgott, hogy átadja a helyét valami másnak. Talán a szomorúságnak? Vagy az ürességnek? Közel fél éve, váratlanul érkezett tőle az első képeslap. Évekig nem hallatott magáról, aztán lekörmölt egy sort nehezen olvasható írásával: *Üdvözlét a csodás Szantoriniról. Bárcsak te is itt lehetnél!*

Ennél rosszabbul nem is indulhatott volna egy párbeszéd kivéve talán, amikor megkérdezték Mrs. Lincolntól, hogy milyen volt a színházi előadás, amit a férjével nézett meg. Azóta néhány havonta kapok tőle egy-egy lapot, méghozzá eléggé hasonló stílusban és kinézetben. Harsány színek, régimódi nyomatok Görögországról, néhány sebtében lejegyzett sor kíséretében. Mintha a vakációjáról küldené az üdvözlétét, ami, lássuk be, ebben a kontextusban abszolút értelmetlen.

És nem, nem válaszoltam rájuk. Elolvastam őket, utána félrevonultam, sírtam egy sort, majd összetéptem az aktuális lapot és a kukába hajítottam. A legutóbbi után pedig eldöntöttem, hogy még ennyit sem vagyok hajlandó foglalkozni velük. Csak súlyosbítják a rémálmaimat.

– Nem érdekel – jelentettem ki, aztán felálltam, és szórakozottan tépkedni kezdtem egy cérnaszálat a pólómon.

Anya megértően bólintott, de továbbra is felém nyújtotta a kezét. – Édesem, szerintem ezt most el kellene olvasnod.

– Nem akarom. – Megpróbáltam hátrálni, ám ő megelőzött és a kezembe nyomta a képeslapot. Állapotosan igazán nem kéne ilyen heves mozdulatokat tennie.

– De anya... – vonakodtam tovább.

– *Rajta.*

Huhh. Hiába minden. Kelletlenül megfordítottam a lapot, miközben igyekeztem lecsillapítani felgyorsult szívverésem, ami mindig jelentkezik, ha szóba kerül apám. Nagy levegőt vettem, és emlékeztettem magamat az általam felállított alapszabályra: Niko Varanakisznak többé már nincs köze az életemhez.

Kedves Olive!

Óriási hírem van a számodra! Jelenleg egy izgalmas projekten dolgozom, és igazán nagy segítségemre lennél itt Szantorinín, te kis Indiana Olive. Mit szólsz a június 15-éhez? Édesanyádnak már e-mailben elküldtem a repülőjegyet.

Baba

Megsemmisülten álltam ott.

Remegett a kezem, a látásom elhomályosult. – Liv? – hallottam anyukám aggodó hangját valahonnan a távolból.

A doboz felé támo lyogtam, ám anya elkapott, a hintaszékbe ültetett, aztán elsimította a hajamat a homlokomból.

– Liv! Lélegezz mélyet! – szó lt rám.

Lélegeztem, talán túl gyorsan is vettem a levegőt. – Anya... – kezdtem. Remegő kezemben verdesett a képeslap, a szemem előtt összefolytak a betűk, mégsem tudtam levenni róla a tekintetem. Nemcsak a macskakaparás-szerű írás miatt, hanem a régi becenevem felemlegetése miatt sem. Indiana Olive. Több mint kilenc éve nem szólítottak így. Ráadásul az „apa” szó görög megfelelőjével írta alá a levelet, amit régen naponta vagy ezerszer kiejtettem, majd évekig nem hagyta el a számat.

Teljesen összezavarodtam.

– Liv, kérlek, nézz rám! – utasított anya. Kék szeme összekapcsolódott az én sötét tekintetemmel, és *buss*, máris visszatértem a jelenbe. Már nem kapkodtam levegő után. Ez csak egy egyszerű képeslap. Se nem több, se nem kevesebb. Papír, tinta és néhány színes bélyeg.

– Minden rendben? – kérdezte, és a karomért nyúlt.

– Igen – feleltem nyugodtan.

– Akkor jó. – Kifújta a levegőt, a keze továbbra is a karomon nyugodott. – Liv, tudom, hogy hirtelen jött neked ez az egész, de szerintem meg kellene fontolnod.

Micsoda? Mintha egy vödör jeges vizet zúdított volna a nyakamba ezzel a kijelentésével. *Nyugi*, küldtem a parancsot az agyamnak. Mégis hogy mondhat ilyet? – Anya, csak viccelsz, ugye? Szó sem lehet róla. Június tizenötödike... – Gyorsan átörgettem a fejemben a naptárat. – Hiszen az egy hét múlva lesz! – Odalöktem neki a képeslapot. – Nem beszélve arról, hogy Indiana Olive-nak szólított. Mi van, ha Atlantiszról szól ez az egész?

Alig észrevehető mosoly futott át az arcán. – Hát persze, hogy Atlantiszról szól – felelte. – Mindig minden Atlantiszról szól.

Egyszerűen nem értettem anyát. Olyan erővel szorítottam a lapot, hogy összegyűrődött az öklömben. – De anya, hiszen Atlantisz egy nagy humbug. Miért akarod, hogy megint bedőljen apa téveszméinek?

Azonnal láttam rajta, hogy nem kellett volna kiejtenem a számon a „téveszmék” szót. Fájdalom suhant át az arcán, majd kioktató modorban folytatta. – Liv, engem nem érdekel Atlantisz. Engem csak te érdekelsz. A tizenhét éves most azt mondatja veled, hogy rengeteg időd van, de nekem elhiheted, ez nem így van. Egy napon majd eltűnődsz, milyen gyorsan elrepültek az évek.

Tekintetünk egymásba kapcsolódott, megdöbbsentett a szemében látott elszántság. Pontosan tudtam mi játszódik le anyában. Az apjával való kapcsolatára gondolt. Mielőtt apám színre lépett, ők ketten közel álltak egymáshoz, de aztán egyre jobban eltávolodtak, és a nagypapa úgy halt meg, hogy előtte nem sikerült kibékülniük anyával.

Esedezve nézett rám. – Mellesleg, ez egy igazán neked való projekt.

Erre felkaptam a fejem. – Anya, honnan tudod, milyen projektről van szó?

Vett egy mély lélegzetet. – Onnan, hogy beszéltem vele.

– Micsoda?! – kiáltottam fel. A kezem újból megremegett, a képeslap megrázkódott benne. Úgy éreztem... ez már *sok* nekem. – Ezt nem mondhatod komolyan!

Anya vállig érő haja a karomat súrolta, ahogy ott állt mellettem, és nyugodt, határozott hangon magyarázott. – De igen, komolyan beszélek. És megígértem, hogy nem fogom elárulni, mi az a projekt. Édesem, apád sikeres ember lett. Alival is megbeszéltem a dolgot és ő is jó ötletnek tartja. Tudom, hogy viszsztatértek a rémálmaid. Az egész házban lehet hallani...

– Te elmondtad Alinak, hogy megint rémálmaim vannak?
– visítottam. Pontosan úgy, ahogyan Julius szokott az esti für-

dés előtt. Ali anya legjobb gyerekkori barátja és pszichológus. Elsősorban kamaszokkal foglalkozik; Maine-ben lakik. Valahányszor telefonon beszélnek, anyám olyan tudományos kifejezéseket használ, mint például „a düh megnyilvánulásának asszertív módja”, vagy „önpusztító viselkedésminták”. Ha képes volt miattam felhívni Alit, akkor valóban aggódik.

Ali volt az, akinek a javaslatára anyával együtt részt vettem egy könnyűbúvár-tanfolyamon, hogy ily módon is küzdjek a rémálmaim ellen. Talán ha az éber elmém megtanulja, hogyan kezeljek egy pánikhelyzetet, az álmodó tudatom megnyugszik. Először pánikrohamot kaptam, ám végül sikerült megszereznem a tanúsítványt a merülésről a helyi uszodában, majd a gyakorlatban is kipróbálhattam a tudásomat egy családi vakáción Mexikóban. Amint túljutottam a pánik részén, már nem is volt olyan rossz; magával ragadott a szabadság érzése, hogy a víz alatt is tudtam lélegezni. De az álmodó tudatomhoz már nem jutott el az információ. Az álomban Liv minden egyes alkalommal megfulladt.

Anya kezébe vette a kezemet; gyémántgyűrűje a csuklómnak nyomódott. – Így lehetőséged lesz a megbékélésre, akár a kibékülésre is, mielőtt elindulsz a magad útján.

– Kibékülés? – hadartam. A mi esetünkben ez vajon mit jelent? Nem két hadban álló ország voltunk megoldandó problémákkal. Hanem két olyan ország, amelyik már rég megszűntette a diplomáciai kapcsolatait.

Ellágyult az arca. – És még ott van a listád is, édesem. Állandóan a listára gondolok.

– De anya! – Elhúzódtam tőle. Dühös voltam. Az a lista annyira személyes volt, hogy megkértem, soha többé ne beszéljünk róla. Épp emlékeztetni akartam erre, amikor James dörömbölni kezdett az ajtón, mire mindketten összerezzeztünk.

– Ellen? – bömbölte James. – Liv? Dax azt mondja, hogy tizenegyre a teniszpályán kell lennetek, a húga vár rátok.

– Igazából tíz negyvenötre kell odaérnünk – helyesbített Dax közvetlenül James mellől.

Önkéntelenül is elfintorodtam. Dax ikertestvére, Cora ugyanis nem tartozik a kedvenceim közé. A neve persze aranyos, de mindig abban a csúnya katonai bakancsában csörtet, és mereven bámul mindenkire a kékeszöld szemével. Majdnem száz százalékgig biztos vagyok benne, hogy a lelkem mélyére lát. Tudja rólam, hogy egészen mostanáig nem sikerült beilleszkednem sehová.

Dax viszont azt állítja, hogy Cora igenis szeretne jobban megismerni, így aztán heti rendszerességgel találkozunk vele és a legjobb barátjával a tenispályán – gondolom azért ott, mert a húga szinte gyilkolja a labdát, remek játékos, míg én egy kicsit sem vagyok az. A mostani körülmények között pedig egyenesen nevetséges volt felhozni a témát, hogy teniszezzenek. Éreztem, ahogy a szorongás vaspántjai körém fonódnak.

– Egy perc és kint leszünk. Ti addig egyetek a fahéjas csigából! – kiáltott ki anya.

– Nem tudok odamenni. Anya, nem tudok odamenni. – Úgy tűnt, mintha újból hiperventillálnék, csak most el kell fojtanom. És még abban sem voltam biztos, melyik helyről beszélek. A teniszklubról? Vagy Görögországról? Talán mindkettőről? Úgy volt, hogy a teniszmeccs után találkozom a barátaimmal, és megbeszéljük, ki, mit fog felvenni a sulis évzáró táborútes bulijára. Reméltem, hogy Dax végül úgy dönt, hogy elkísér rá. Nem szerepelt a terveim között, *hogy elrepüljek egy távoli országba és ott szembenézzek azzal, ami a legnagyobb fájdalmat okozza nekem.*

Anya kisöporste a frufrumat a szememből. – Édesem, biztos vagyok benne, hogy a javadra válna, ha elutaznál. Aggódok, hogy itthon... mostanában elvonják a figyelmedet a saját dolgaidról.

Elvonják a figyelmemet? Elfutott a méreg, talpra ugrottam.

– Anya, ez nem Daxról szól – jelentettem ki.

– Nem, valóban nem – helyeselt. – Ez csakis rólad szól. Nem muszáj megbocsátanod apádnak, és nem kell segítened a projektjében. Viszont szükség van egy kis levegőváltásra.

A mellkasomban égetően és gyorsan növekedett a pánik. – Anya, *nem*. Nem tudom végigcsinálni.

– De igen. Igenis képes vagy rá – mondta nyugodt hangon. Tekintete az enyémbe kapcsolódott, és ez felidézte bennem az apám távozása utáni gyötrelmes éveket, amikor egyik szűk és zajos lakásból költöztünk a másikba. Sok mindenben mentünk keresztül mi ketten.

Hűvös kezét az enyémre tette. – Tíz nap. Tíz napot kellene eltöltened ott, és nem kell tenned semmi olyat, amit nem akarsz. De nagyon-nagyon szeretném, ha elfogadnád apád meghívását.

Ha valaki hallgatózott volna, azt hihetné, anyám csupán egy kérést intézett felém, ám én jól ismerem őt – részéről ez már egy eldöntött dolog volt. Anya ugyanis az engedékenyebb napjain *eltökélt*, a többin pedig *csökönyös* volt. Kénytelen volt ilyenné válni, különben nem vészeltük volna át a kemény éveinket. Még ha képtelenségnek hangzott is, hogy Görögországba repüljek, és ott eltöltssek tíz napot valakivel, akiről már rég lemondtam, ráadásul vele együtt kutassam egy olyan város nyomait, ami szinte biztosan nem létezett – nos, ha az anyám ezt akarja, akkor ezt fogom tenni.

– De hát... mi lesz így az osztálykirándulással? Már készülünk rá a barátaimmal és... – A szemébe néztem. És akkor végképp feladtam. Nincs mit tenni, Görögországba fogok utazni.

Kizökkent a pályájáról az egész nyaram. A gravitáció elvesztette jelentését. Úgy *zuhantam* lefelé, hogy nem volt alattam kifeszítve védőháló. Évzáró bulik? Balboa Daxszel? Bármilyen normális dolog?

Minden semmissé vált. Köszönhetően egy elnyútt papírdarabnak. Lenéztem a képeslapra, és ahogy újból elolvastam

a legfenyegetőbb sorokat, egyre jobban munkálkodott bennem a harag.

Jelenleg egy izgalmas projekten dolgozom, és igazán nagy segítségemre lennél itt Szantorinin, te kis Indiana Olive.

Mégis mióta van szüksége a segítségemre? Amikor nekem lett volna szükségem rá, nem volt ott. Cserbenhagyott. Hiába küldözgette a képeslapjait, a tényeken az mit sem változtat.

Rávettek, hogy elutazzak Görögországba, azt azonban nem tudják elérni, hogy örüljek is neki.